

New York Times bestseleris

Dūzgia jaudinančia ir vylinga magija.
Bridget Collins

Jie vadina mus
raganomis.

O mes
esame...

Romanas

NEKLUSNIOŠIOS

EMILIA HART

baltos lankos

Emilia Hart

Neklusniosios

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Čepulienė

baltos lankos

Antras skyrius

Violeta

1942 m.

Violeta neapkentė Greihamo. Visa širdimi. Kodėl jis gauna visą dieną mokytis įdomiausių dalykus, pavyzdžiui, gamtos mokslus ar lotynų kalbą ir dar apie kažką vardu Pitagoras, o jai turėtų ganėti švaistytis adata? O blogiausia, siuto ji vilnoniam sijonui kandant kojas, kad visa tai jis gali daryti mėvėdamas *kelnes*.

Ji nugurnėjo žemyn pagrindiniais laiptais – kaip įmanydama tyliau, kad išvengtų tėvo įtūžio, mat šis visa savo esybe smerkė bėgiojančias moteris (o dažnai, regis, ir pačią Violetą). Išgirdusi už nugaros pūškuojant Greihamą prikando kikenimą. Net ir vilkėdama varžančius drabužius ji lengvai jį aplenkėdavo.

O juk tik pagalvokit, jis dar vakar vakare pūtėsi norįs keliauti į karą! Jau greičiau kiaulės išmoks skraidyti. Ir, šiaip ar taip, jis tėra penkiolikos – metais jaunesnis už Violetą, taigi, per jaunas. Iš tiesų tai tik į gera. Išvyko beveik visi kaimo vyrai ir pusė jų žuvo (bent taip Violeta nugirdo), tarp jų ir liokajus, patarnautojas bei sodininko mokinys. Be to, Greihamas – jos brolis. Ji nenori, kad jis *žūtų*. Matyt.

– Atiduok! – sušnypštė Greihamas.

Atsigręžusi ji išvydo, kad apvalus jo veidas visas įraudęs nuo pastangų ir siuto. Jis pyko, mat ji nukniaukė jo lotynų

kalbos pratybas ir pareiškė, kad visus moteriškosios giminės daiktavardžius jis išlinksniavo netaisyklingai.

– Jokiais būdais, – atrėžė jam, spausdama knygą prie krūtinės. – Tu jų nenusipelnei. Parašei *amor* vietoj *arbor*, po galais.

Laiptų apačioje ji susiraukusi įsistebeilijo į vieną iš daugybės tėvo portretų, kabančių koridoriuje, tada pasuko kairėn, nėrė į medžiu muštų koridorių labirintą ir įpuolė į virtuvę.

– Ko čia dūkstat? – sulojo ponia Kirkbi, vienoje rankoje gniauždama mėsos kapoklę, kitoje – žvilgančią triušio skerdeną. – Vos piršto nenusikirtau!

– Atsiprašau! – riktelėjo Violeta verdama stiklines duris, jai už nugaros sunkiai šnopavo Greihamas.

Jiedu nulėkė per daržą, svaigdami nuo mėtų ir rozmarinų kvapo, ir atsidadė mėgstamiausioje jos vietoje: dvaro valdose. Ji atsigrėžė ir išsišiepė Greihamui. Lauke jam visiškai nešviečia jos pavyti, nebent ji pati jam pasiduotų. Jis išsižiojo ir nusičiaudėjo. Vargšą kamavo siaubinga šienligė.

– Vargelis, – tarstelėjo ji. – Gal nosinaitę?

– Užsikišk, – rėžė jis, siekdamas knygos.

Violeta grakščiai atšoko šalin. Jis dar kurį laiką pastovėjo šniokštuodamas. Diena buvo itin šilta: nėriniuotų debesų sluoksnis įkalino kaitrą ir tvankumą. Violetos pažastys varvėjo prakaitu, nuo sijono velniškai niežėjo kojas, bet jai niekas neberūpėjo.

Ji pribėgo savo ypatingąjį medį: sidabrišką buką, kuris, pasak sodininko Dinsdeilo, buvo šimtų metų senumo. Violeta girdėjo, kaip medis jai už nugaros dūzgia gyvybe: vėsios sulos ieškojo straubliukai, ant lapų virpėjo boružės, tarp šakų nardė gražutės, peteliškės ir kikiliai. Ji ištiesė ranką ir ant delno

nutūpė gražutė saulėje mirgančiais sparnais. Violetai krūtinę užplūdo auksinė šiluma.

– Fu, – burbtelėjo pagaliau pasivijęs Greihamas. – Kaip gali leisti tam *padarui* šitaip tave liesti? Sutraiškyk!

– Nieko aš *netraiškysiu*, Greihamai, – atkirto Violeta. – Ji turi tokią pat teisę gyvuoti, kaip aš ir tu. Be to, pažiūrėk, kaip gražu. Sparneliai kaip kokie kristalai, nemanai?

– Tu... nenormali. – Greihamas pasitraukė atatupstas. – Apsėsta tų savo vabzdžių. Ir tėvas taip mano.

– Man vienodai rodo, ką mano tėvas, – pamelavo Violeta. – Ir tikrų tikriausiai vienodai, ką manai *tu*, nors, sprendžiant iš pratybų sąsiuvinio, tau vertėtų mažiau laiko leisti mąstant apie tai, kad esu apsėsta vabzdžių, ir daugiau galvoti apie lotynų kalbos daiktavardžius.

Greihamas išpūtė šnerves ir nudrimblino tiesiai į ją. Bet nespėjus priartėti nė per penkis žingsnius ji sviedė jam knygą – gal kiek stipriau, nei ketino, – ir išoko į medį.

Greihamas nusikeikė ir bumbėdamas pasuko atgal į duris.

Stebėdama piktai tolstančią jo nugarą ji pajuto kaltės dūrį. Jūdviejų santykiai ne visada buvo tokie. Kadais Greihamas sekiojo paskui ją tarsi šešėlis. Ji prisiminė, kaip jis įsirabždindavo į jos lovą vaikų kambaryje, kad pasislėptų nuo košmaro ar audros, kaip priglusdavo, kol jai ausyse imdavo aidėti jo alsavimas. Jie krėsdavo galybę eibių – lakstydavo po sodus, kol keliai pajuosdavo nuo purvo, žavėdavosi sidabrinėmis žuvytėmis upelyje, raudonai plazdančiomis liepsnelių krūtinėmis.

Iki tos klaikios vasaros dienos – tiesą sakant, visai netgi panašios į šiandieną, su tokia pat medaus švelnumo šviesa, užliejusia kalvas ir medžius. Ji prisiminė, kaip jiedu drybsojo ant žolės už beržo, kvėpdami pievos dagių ir pienių kvapą. Jai

buvo aštuoneri, Greihamui tik septyneri. Visur dūzgė bitės, šaukė ją, kvietė. Nuklydusi prie medžio ji rado lizdą, kabantį ant šakos it aukso grynuolis. Bitės tvaskėdamos zujo ratu. Ji prisiartinė, šypsodamasi ištiesė rankas ir leido joms tūpti, mažulytėmis kojėlėmis kutenti jai odą.

Atsigręžusi į Greihamą nusijuokė iš jo veide šviečiančios nuostabos.

– Ar galiu ir aš? – išplėtęs akis paprašė jis.

Ji nežinojusi, kas nutiks, vėliau raudojo tėvui, kai šio lazda švilpė jos link. Negirdėjo, ką jis sakė, matė tik tamsų įtūžį veide. Tik klykiantį Greihamą, auklytės Metkalf vedamą vidun, ir piktai raudonuojančius įgėlimus jam ant rankos. Tėvo lazda perrėžė jai delną, bet Violeta buvo įsitikinusi, kad nusi-pelno kur kas daugiau.

Po to nutikimo tėvas išsiuntė Greihamą į internatinę mokyklą. Dabar namo jis grįždavo tik per šventes ir vis labiau svetimėje. Giliai viduje ji žinojo, kad nevalia jo šitaip erzinti. Elgėsi taip tik dėl to, kad neįstengė atleisti sau už tą bičių dieną, bet neįstengė atleisti ir Greihamui.

Jis pakeitė ją.

Violeta nusipurtė prisiminimą ir dirstelėjo į laikrodį ant riešo. Tik trečia popiet. Dienos pamokos jau baigtos – tai yra veikiau jos guvernanti panelė Pul pripažino pralaimėjusi. Vildamasi, kad jos dar bent valandą niekas nepasiges, Violeta įsiropštė aukščiau, delnais glostydama šurkščią ir šiltą žievę.

Įduboje tarp dviejų šakų glūdėjo plaukuota buko sėkla. Tobulai tiks Violetai į kolekciją – tokiais lobiais buvo nukrauta visa jos miegamojo palangė: ten pūpsojo ir auksinė sraigės kiauto spiralė, ir šilkinio drugelio kokono liekanos. Violeta šypsodamasi įsimetė sėklą į sijono kišenę ir ėmė rabždintis dar aukščiau.